

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobců: **a) K. S., b) nezl. E. S.**, zastoupena žalobkyní a) jako zákonným zástupcem, **c) H. S.**, všichni státní příslušnost Arménská republika, t. č. bytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, všichni zastoupeni Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem se sídlem Farní 19, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobám ze dne 23. 8. 2017 proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2017 č. j. OAM-33/ZA-ZA11-ZA18-2017 a OAM-34/ZA-ZA11-ZA18-2017, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloby **se z a m í t a j í**.

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Odměna advokáta **Mgr. Ondřeje Nováka** se určuje částkou **38.082,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobci v zákonné lhůtě podali u zdejšího soudu žaloby, ve kterých shodně vytkli žalovanému 1. nedostatečnou ochranu před svévolným jednáním soukromých osob, které jsou díky korupci nepostižitelné, 2. otevřené vojenské střety na velké části arménského území, 3. možné stíhání pro nenastoupení vojenské služby žalobce c) a 4. Arménská republika nemůže být nazývána právním státem z důvodu korupce a nemůže tak poskytnout ochranu občanům před bezprávím, čímž jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Napadená rozhodnutí považovali za nezákonná.

[3] Žalobní body uvedené v odstavci 2 tohoto rozsudku odůvodnili tak, že žalovaný vycházel z Informací OAMP - Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28. listopadu 2016, Informací MZV ČR č. k. 90855/2017-LPTP ze dne 14. února 2017 a Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Arménie ze dne 12. ledna 2017, když jediným volně dostupným materiálem je jen Výroční zpráva Human Rights Watch a právě v této zprávě se opakovaně upozorňuje, že Arménie má rozsáhlé vnitřní problémy ve vztahu k odpůrcům režimu, dochází až k policejnímu násilí. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s vlastními důkazy. Pokud policie hrubě jedná s politickými odpůrci pak je zřejmé, že takto fungující orgán nemůže poskytnout relevantní ochranu před bezprávím. S odkazem na americkou studii o zemi původu z roku 2015, zdůraznili časté nelegální zásahy policie, při kterých dochází k násilí a až k nelidskému a ponižujícímu zacházení. Tato studie také poukazuje na násilí v armádě a její zkorumpovanost, což je zásadní pro žalobce c), který pravidelně plnil brannou povinnost a který se obává z následků nepřevzetí povolávacího dopisu z důvodu, že v zemi nebyl. Arménie není pro žalobce bezpečnou zemí. Zdůraznili nedostatečné nashromáždění množství kvalitních důkazních materiálů o zemi původu. Dále vytkli nepřehlednost rozhodnutí s absentujícími relevantními argumenty, které by podepřely zamítavé rozhodnutí. Chybí členění odstavců a nabízí úvahu o záměrné nepřehlednosti odůvodnění rozhodnutí. Současně žalobci požádali o přiznání odkladného účinku, ustanovení právního zástupce Mgr. Ondřeje Nováka. Navrhli zrušit napadená rozhodnutí a věci vrátit k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud nejdříve spojil žaloby žalobkyň a) a b) a žalobce c) ke společnému řízení a dále vyhověl žádosti o ustanovení právního zástupce, to vše usnesením ze dne 28. 8. 2017

[5] Soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť v dané věci žaloba má ze zákona odkladný účinek, viz. ust. § 32 zákona o azylu.

[6] Žalovaný k žalobě uvedl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) a b) je ozbrojený konflikt v oblasti Náhorního Karabachu a rovněž obava z pronásledování jejího manžela, potažmo celé rodiny soukromými osobami. Správní orgán nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobci namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobci a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní informace a o situaci v zemi původu a své závěry postavil na aktuálních informacích o zemi původu k datu vydání rozhodnutí. Ačkoli ze zajištěných informací o situaci v zemi původu jmenovaného vyplývá, že se v Arménii vyskytují i problematické případy v oblasti dodržování lidských práv, dle názoru správního orgánu tak jak vyplynulo ze správního spisu, aktuálních zpráv o Arménii a na základě výpovědí žadatelů, nelze bez dalšího tvrdit, že by státní orgány Arménie jim nebyly schopny či ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před působením soukromých osob, které by je měly ohrožovat z pohledu vážné újmy. Co se týče obavy žalobce c) z případného potrestání za nenastoupení do mobilizace, která byla v Arménii po útoku Ázerbájdžánu na Náhorní Karabach v dubnu roku 2016 vyhlášena. Správní orgán v první řadě považuje za nezbytné upozornit, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem a tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Ostatně i UNHCR ve svém stanovisku ze dne 1. 10. 1999 uvádí, že *„všeobecně se uznává, že státy jsou oprávněny žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonat“*. Co se týká obav žalobců z vojenských střetů v Arménii, tak dle dostupných informací o zemích původu v Arménii neprobíhá žádný vojenský konflikt, tvrzení ze žaloby, že na velké části arménského území probíhají otevřené vojenské střety, tedy nemají opodstatnění a žalovaný již uvedl v napadeném rozhodnutí, že situace je problematická jen v oblasti Náhorního Karabachu, kde žalobci žili jen provizorně, navíc tato část není arménským územím a z pohledu správního orgánu rodině žalobce c) nic nebrání žít na arménském území. Správní orgán navrhl žalobu zamítnout.

[7] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. Odůvodnění opřel o poznatky předestřeny samotnými žalobci a) a c) a o informace o zemi původu, získanými buď z vlastních zdrojů, nebo z nezávislých mezinárodních zdrojů.

II.

[8] Ze správních spisů bylo zjištěno, že žalobci podali žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku, do České republiky byli dopraveni v rámci dublinského řízení z Rakouska. Uvedli, že do Vídně přicestovali letecky přes Řecko na české vízum v srpnu 2016 a na české území vstoupili dne 16. 1. 2017. Před odletem do Řecka pobývali od 2. 4. 2016 do 19. 8. 2016 v Iránu, kam odjeli z Náhorního Karabachu za situace, kdy došlo dne 2. 4. 2016 k útoku ze strany Ázerbájdžánu na vesnici Taliss, kde žili. Do Náhorního Karabachu odjeli z Arménie z důvodu obavy před mafií. V srpnu 2016, když žalobce c) jako taxikář vezl dva členy mafie, byl během cesty okraden o peníze a doklady, později došlo k vzájemné potyčce, a následně to bylo vyšetřováno policií. I žalobce c) byl policií obviněn, neboť ve rvačce použil těžký kovový předmět. Podařilo se mu přesvědčit policii, že to nebyl útok z jeho strany, ale obrana, a během řízení vzal svědectví zpět. Nedošlo však ani k zatčení členů mafie, ti mu začali vyhrožovat, hledali ho na stanovištích taxíků, zranili jeho kolegu, když jim nechtěl říci, kde se on zdržuje. Ani útočník na jeho kolegu nebyl zatčen a od svých kolegů se dozvěděl, že tito lidé jsou spojeni s policií. Z obavy před mafií odjela celá rodina do Náhorního Karabachu a ve městě Talissu žili 5 měsíců. Tam se seznámil s podnikatelem z Iránu jménem A., který je pak po útoku dne 2. 4. 2016 převezl do Iránu. Pak se vrátili do Jerevanu k vyřízení víza a odletu do Řecka. Nestěžovali si na postup policie, neboť v Arménii to tak nefunguje, naopak kdo má peníze a hodně vysoko postavenou osobu, jako příbuzného, tak má šanci. Žalobce c) uvedl dále i obavu z event. možného postihu za nenastoupení do armády na základě povolávacího rozkazu, když však s jistotou nevěděl, zda vůbec mu byl povolávací rozkaz zaslán. Žalobkyně a) svou obavu opřela o stejné důvody jako její manžel, tedy z obavy z mafie, která manželovi vyhrožovala, v důsledku tohoto pronásledování se ocitli v Karabachu, kde však byla válka, a tak přišli o domov. Zdůraznila, že v Arménii není dobrá situace, pokud se kriminálníci mohou svobodně po napadení a vyhrožování pohybovat na svobodě. Za cestu z Arménie zaplatili 10.000\$. Když byli v Rakousku, lhali a uváděli svou nepravou identitu na doporučení prostředníka, který je přivezl do Rakouska.

[9] Součástí správního spisu jsou informace o Arménii, a to konkrétně Informace MZV ČR, č. j. 103508/2016-LPTP ze dne 2. června 2016, Informace MZV ČR, č.j. 908 55/2017-LPTP, ze dne 14. února 2017, Informace OAMP – stav k listopadu 2016 a Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 z 12. ledna 2017.

[10] U jednání soudu žalobce c) potvrdil to, co již uvedl před správním orgánem a zdůraznil, že měl problémy s mafiánským seskupením, které bylo velice těsně spojeno se státními orgány, a těmito skupinami byl pronásledován. Proto s rodinou utekl do Náhorního Karabachu, protože tam jako voják sloužil a znal to tam. Nejdříve si mysleli, že jsou tam v bezpečí, ale pak došlo událostem v dubnu 2015 (žalobce přesně nevěděl, zda v r. 2015 nebo 2016), kdy bylo celkem 8 vesnic bombardováno, včetně té, kde se zdržovali, a proto za pomoci jednoho Íránce odtamtud uprchli. Právní zástupce žalobců poukázal na nedostatečné zjištění situace v zemi původu, neboť správní orgán neměl dostatek nezávislých informačních zdrojů, naprostá většina byla produktem státních institucí ČR a sám předložil k důkazu internetovou zprávu o připravovaném zákoně k otázce korupce

a dále, tak jak již bylo uvedeno v doplněné žalobě, odkázal na americkou studii ARMENIA 2016 HUMAN RIGHTS REPORT – Country Reports on Human Rights Practices for 2016 United States Department of State•Bureau of Democracy, Human Rights and Labor. A dále vytknul žalovanému shodnost důvodů pro posouzení jak neudělení mezinárodní ochrany, tak i doplňkové ochrany, když se jedná o zcela rozdílné instituty. Vytknul i nepřehlednost napadeného rozhodnutí v části odůvodnění.

III.

[11] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání přezkoumávaných rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[12] V ust. 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[13] K 1. žalobnímu bodu o nedostatečné ochraně před svévolným jednáním soukromých osob, které jsou díky korupci nepostižitelné.

[14] Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci azyl udělí, pokud je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. V případě udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je podmínkou, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[15] Proti posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu stěžovatelé žádným způsobem nebrojili, ani netvrdili, že by aktivně uplatňovali svá politická práva a svobody, a že by na základě toho docházelo k jejich pronásledování. Jejich výhrady směřovaly k nedostatečnému zjištění skutkového stavu a nesprávnému vyhodnocení možnosti ochrany státními orgány před mafií. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119, musí žadatel o azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala [definice pronásledování zakotvena v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [§ 12

písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). První kritérium je splněno již jen přítomností žalobců na území České republiky. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud již několikrát judikoval, přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83). Musí být tak zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická. O pronásledování by se v případě žalobců, resp. žalobce c), mohlo jednat buď za situace, že by útoky mafie bylo možno považovat za represivní akty orgánů státní moci, nebo tehdy, pokud by žalobci c) příslušné orgány záměrně neposkytly pomoc pro jeho rasu, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či jeho politické názory. Ani o jednu z právě uvedených situací se však nejedná. Žalobce neměl v zemi původu potíže z důvodu náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či politické názory.

[16] Soud nevyhodnotil tvrzenou nedostatečnou ochranu ze strany státu ani pro splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Žalobci nesplňují uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jejich případě jsou důvodné obavy, že pokud by byli vráceni do Arménie, hrozilo by jim skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Žalobci především jako důvod uvádějí vysokou míru korupce ve státní správě, když dle žalobce c) je zkorumpovaná i policie. Toto tvrzení opírá jednak o své zkušenosti, kdy byl tlačěn policejním vyšetřovatelem, aby vzal svou výpověď ve věci rvačky se členy mafie zpět a dále o americkou studii z roku 2015, dle které dochází při zásahu policí k násilí a násilí a zkorumpování existuje i v armádě. Žalobce c) sám uvedl, že by policie vůči němu se násilně chovala. Žalobce po té, co svou výpověď na policii vzal zpět, a následně došlo k ohrožování ze strany mafie, která ho hledala, se neobrátil o pomoc na policii, ani si nestěžoval na event. postup policie, nýbrž odjel s rodinou do Náhorního Karabachu. Žalobci řešili svou situaci odjezdem z Jerevanu, kde

bydleli, přičemž se nepřesídlili v rámci země původu, nýbrž zvolili si jako nové bydliště Náhorní Karabach, tedy vojensky neklidnou oblast Ázerbájdžánu. V kontextu tvrzených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany soud neshledal důvodnost obavy z návratu do Arménie. Žalobci vycestovali, aniž by jim hrozilo ze strany státních orgánů nějaké nebezpečí. V jejich vlasti neprobíhá t.č. žádný vnitřní ozbrojený konflikt, který by je mohl ohrozit na životě či zdraví, přičemž soud za zemi původu považuje Arménii, nikoliv oblast Náhorního Karabachu.

[17] K námitce žalobce c) ohledně možného stíhání pro nenastoupení vojenské služby, soud uvádí, že tato otázka je opakovaně judikována ve smyslu, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žalobce čelil po návratu. Vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v České republice. Tedy v zemi, kde žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany, je postihováno nenastoupení na vojenskou službu stejně, jako je tomu v zemi původu žalobce. K této otázce soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, vyslovil s odkazem na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, že odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím. Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).

[18] Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobců, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci, jestliže měl nedostatečné informace k posouzení situace v zemi původu a pokud je měl, pak informace, které použil, prokazovaly pravdivost výpovědi žalobců. Správní orgán při hodnocení situace v zemi původu měl k dispozici několik na sobě nezávislých informací, uvedených v odstavci [9] tohoto rozsudku. To, že některé informace byly získány od Ministerstva zahraničních věcí ČR nebo byly z vlastních zdrojů, soud nepovažuje za pochybení správního orgánu a nelze jejich použití vyloučit. Stejně tak soud nepřisvědčil žalobcům, že pouhé odkazy na zdroje, z nichž žalovaný učinil závěr o situaci v Arménii je takovou vadou řízení, která by byla důvodem ke zrušení rozhodnutí. Žalobce v žalobě odkázal na americkou studii o zemi původu se zdůrazněním na rozsáhlou korupci. Tato skutečnost však žalovanému byla známa i z jeho vlastních informací, např. z informací MZV ČR ze dne 14. února 2017. Soud vzhledem k tomu, že tvrzená korupce v zemi původu, vyplynula i ze zprávy, kterou žalovaný měl k dispozici, neprováděl dokazování uvedenou americkou studií.

[19] Dle soudu není důvodná ani námitka ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu jeho obsáhlosti. V tomto bodě se soud ztotožňuje s žalobcem v tom, že rozhodnutí žalovaného jsou obsáhlá, nicméně toto samo o sobě není důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí se vypořádával s každou námitkou žalobců, což ve výsledku vyústilo do rozhodnutí o 17 stranách. Vzhledem k podrobnému odůvodnění soud naopak odkazuje na toto odůvodnění, neboť dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007 č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 27. 7. 2007 č. j. 8 Afs 75/2005-130 je možno na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat, jestliže je shoda mezi názorem soudu a odůvodněním správního rozhodnutí, a aby se nemuselo podrobně opakovat již jednou vyřčené.

[20] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný provedl v dostačující míře dokazování, za účelem zjištění skutkového stavu si opatřil zprávy svědčící o situaci v Arménii a ve světle zjištěného z těchto zpráv vyhodnotil tvrzení žalobců. Obsah správních spisů je podle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který činil žalovaný v napadených rozhodnutích. Rozhodnutí žalovaného jsou dostatečně a přesvědčivě odůvodněna.

[21] Soud na závěr zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5Azs 125/2005-46).

[22] Po provedeném řízení soud žaloby zamítl jako nedůvodné podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s

IV.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů vzdal.

[24] Advokát ustanovený zdejším soudem usnesením ze dne 28. srpna 2017 č. j. 62 Az 17/2017-23 účtoval náklady řízení v dané věci za pět úkonů právní služby, a to příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby dne 15. 9. 2017, vyjádření ze dne 11. 10. 2017, vyjádření ze dne 6. 11. 2017 a účast u jednání soudu dne 8. 11. 2017, při tarifní hodnotě 100.000,- Kč s ohledem na ust. § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „advokátní tarif“), dále advokát vyúčtoval cestové ve výši 513,- Kč, jakož náhradu za 21 % DPH. Advokát tak celkově požaduje určení odměny v částce 76.487,73 Kč.

[25] Krajský soud však při výpočtu odměny a náhrad advokáta dospěl k jiné výši příslušné odměny a náhrad. Soud přiznal advokátovi odměnu, sestávající ze čtyř úkonů právní služby á 3.100,- Kč (§ 11 odst. 1 písm. b), d) a g) ve spojení s § 9 odst. 4 a § 7 bod 5. advokátního tarifu), při aplikaci ust. 12 odst. 4 advokátního tarifu se tato částka snižuje o 20 %, neboť činil společné úkony při zastupování všech žalobců; na mimosmluvní odměně za zastoupení třech žalobců tedy soud přiznal částku tj. **29.760,- Kč**. Dále advokátovi náleží náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu á 300,- Kč, tj. **1.200,- Kč**, jakož i náhrada cestovních výdajů za cestu osobním vozidlem z Frýdku-Místku do Ostravy a zpět v částce **513,- Kč**. A konečně též advokátovi náleží náhrada 21 % DPH v částce **6.609,33 Kč**. Celkově tedy soud advokátovi přiznal odměnu v částce 38.082,33 Kč, jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

[26] Soud se neztotožnil s postupem advokáta, kdy tento ve svém výpočtu kalkuloval s tarifní hodnotou 100.000,- Kč při spojení věci podle ust. § 12 odst. 3 advokátního tarifu, tedy dvakrát tarifní hodnotu sporu podle ust. § 9 odst. 4 advokátního tarifu. Podle ust. § 12 odst. 3 advokátního tarifu *při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí*. Krajský soud se domnívá, že citované ustanovení nedopadá na projednávané řízení, neboť v dané věci nedošlo ke kumulaci věcné (kdy jeden žalobce napadá vícero správních rozhodnutí), nýbrž ke kumulaci personální (kdy více žalobců napadá více rozhodnutí, avšak napadená rozhodnutí mají shodný skutkový základ). Podle názoru soudu je potřeba nahlížet na předmětnou věc, pro účely stanovení výše odměny advokáta, jako na samostatné předměty řízení všech žalobců se shodnou tarifní hodnotou podle ust. § 9 odst. 4 advokátního tarifu, nikoli ony tarifní hodnoty sčítat. Krajský soud nepřiznal odměnu za úkon právní služby spočívající v sepisu vyjádření ze dne 6. 11. 2017, neboť v tomto podání advokát pouze v krátkosti a obecnosti shrnul žalobní námitky, které obšírně popsal již v doplnění žaloby ze dne 15. 9. 2017, pročež tento úkon není soudem hodnocen jako účelně vynaložený. Částka 38.082,- Kč bude zástupci žalobců vyplacena tak, jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

[27] Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 9 s.ř.s., dle kterého hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování soudem ustanovenému advokátovi platí stát, stejně tak stát platí náklady spojené s přibráním tlumočníka dle § 36 odst. 2 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 8. listopadu 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně